Ráczné Kovács Éva

Alaszkai történet

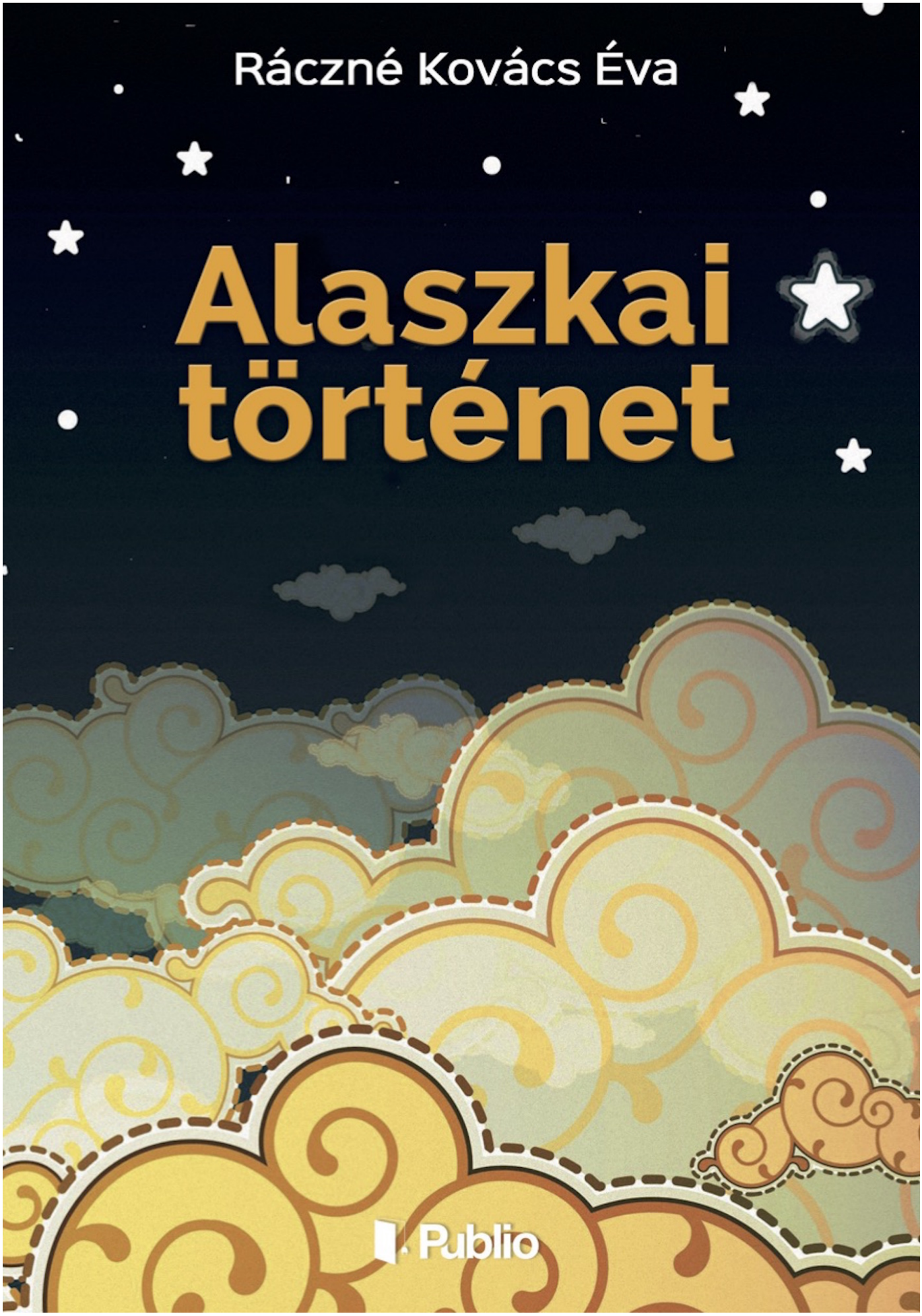

Publio

Alaszkai történet

Ráczné Kovács Éva

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Alaszkai történet

Egy téli éjszakán mikor rámosolygott a hold a nyugati tájra, és a fákon a dermedt jégcsapok ezrei lógtak. A föld pedig betakarózva pihen a hó alatt. Egy-egy zöld fenyő még kikukucskál a talajból. Az égen sarki fények járják násztáncukat. És világítják be a zord tájat. Alaszkában vagyunk, ahol rég aranyások ezrei próbáltak szerencsét. De most nyugalom van itt. A sziklákon még csordogál a víz, és egybe gyűlve egy hatalmas vízesésben dübörög tovább, és zúdul lefelé. Egy itt maradt halacska vígan úszkál a jég alatt. Most nem akarja megenni senki, hisz az állatok alszanak. Alszik a maci, a tigris, és az összes élőlény. De egy valaki nem alszik, az pedig én vagyok.

- Hogy kerülhettem ide?

Talán időutazással. Vagy csak a fejemben vannak ezek a fura gondolatok, mivel nem alszom és éhes is lettem. Útnak eredek, felhúzom a csizmáimat. És magamra veszem a jó meleg bundámat. Velem van Haski kutyám is. Ő őrködik és vigyáz minden lépésemre. Hát indulok is de nem túl messze merészkedem. Kihorgászom majd a halat. De előbb még léket kell vágnom a jégbe. Nagyokat ütök és végre enged a jég, ott van a nagy lyuk. Most résen kell lennem. A halacska igen gyors és nekem nincs horgászbotom, csak a puszta kezem, amivel elkapom, a halat. Hát lapulok most, mint egy állat ki a zsákmányát várja. Minden idegszálam megfeszül, és már érzem a sült ízét.

- Csitt kiskutyám! Intem csendre haski kutyám. A hal nem sejt semmit, nyíl egyenesen úszott a vízben, ott is volt már előttem.

- Hopsz! Sikerült elkapnom! Hiába ficánkol már.

Kiskutyám is hangosan csahol örül a zsákmánynak. Gyorsan vissza térek a helyemre és ott tüzet rakok. A halat megtisztítom és nyársra húzom a halat. Finom pirosra sült jóízűen elfogyasztjuk ezt a finom étket. Most már jobban érzem magam. A hasam nem korog egy darabig. A Tűz sokáig pattog még nem felejtek el rá pakolni egy, két ágat. Nagyon hideg van itt. A leheletem szinte hasítja a levetőt. Bár otthon lehetnék, ott most nyár van. Ide érzem a virágok édes illatát. Szinte beleborzongok ha rá gondolok. De sajnos itt kell lennem Alaszkában. Hisz kutató vagyok, eszmélek magamhoz. Nem szabad siránkozom, hisz én jelentkeztem az expedícióhoz.

Hát most itt vagyok és ha végig a tájon talán megérte. A hó gyönyörű majdnem megvakulok tőle. Előveszem a távcsövemet, szétnézek vele. Egy alak közelít a távolban nehézkesen halad a hóban. De egyre közelít, most látom apám az. Egy szarvast húz maga után. Biztos vadászott. Én nem emlékszem, hogy vele jöttem de örültem neki nagyon.

- Édesapám! Ordítok.

- Itt vagyok!

És a sziklák ismételgetik hangomat: - Apám, Apám!

- Hahó, itt vagyok!kék

- Jól van fiam hallak!

- Jövök már! Rakj a tűzre, siess!

- Mekkora szarvast hoztál apám!

Ölelem magamhoz. Azt hittem egyedül vagyok nincs itt senki csak a kutya. De hogy tízen jöttünk látod ott vannak találtak egy jó nagy aranyat a hó alatt,. Igen na még van itt arany. Hát persze Alaszkában vagyunk vagy nem. Már megint képzelődöm de még sem. Ott a két öcsém és a bátyám is ők is elkísértek. Ahol a hold a csillagokkal ragyog és a hó hófehér és én ott állok kezemben egy könyvvel rajtam szemüveg már ötvenedik oldalnál tartok. Még ilyen jó történetet soha nem olvastam. Én mint feltaláló kutatom az aranyat. Megnézem az író nevét nem ismerem Kovács Éva a neve. Ezt a történetet ő írta rólam.

Kinyitom újra a könyvet fellapozom azt, ahol tartottam. Milyen jó könyv hát lelkesen habzsolom a betűket. Alaszkában vagyok most megint. Már olvad a hó, tavaszodik. Az állatok most elő jönnek a búvóhelyekről. Majd megkeresik bárjukat és beindul az élet. Születnek majd fiókák, medvebocsok. Hogy a természetben elvegyülve színesebbé tegyék azt. A táj hívogató és messzeség oly kicsinek tűnik nekem. Jönnek testvéreim is vissza. Hozzák magukkal az aranyat, ami jó nagy.

Kezembe veszem a kincset és méregetem, és mondogatom:

-Van vagy két kiló!

- Látod tesó! Én mondtam neked, hogy érdemes volt ide jönni, te nem hittél nekem, ugye?

Én nem merek semmit szólni, csak csendesen pislogok. Nem szeretek vitatkozni. Az alaszkai utat amúgy sem én találtam ki, hanem az írónő fantáziájának köszönhető. Hallgatom, ahogy a testvéreim mesélik az élmény apró darabjait, hogyan ásták ki az aranyat. Apám ott ül mellettem büszkén dagad a melle, ha fiait hallgatja.

Számomra minden csak fikció. És szemfényvesztés, ami itt történik, még mindig nem értem az egészet, de követem az írást. Hisz én vagyok az alaszkai történetnek az egyik szereplője.